

Magyarmat

2011 október 05. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Egy közelmúltban elhangzott beszédében Orbán Viktor úgy fogalmazott, hogy „a devizahiteleseknek segíteni kell, mert az nem megy, hogy egy országban egymillió embert becsapjanak”.

Majd azt is hozzá tette, „világossá kell tenni, hogy Magyarország nem gyarmata senkinek sem, amit nem lehet

---

megcsinálni Bécsben, Berlinben, Párizsban vagy éppen Brüsszelben, az a magyarokkal szemben sem engedhet meg”.

Nagyon világos, drámai mondatok ezek, ezért érdemes kicsit végiggondolni, hogy vajon mi lehet az oka ennek a még Orbántól is szokatlan szókimondásnak. A választ részben a miniszterelnöki beszéd további része adja meg. „Európa nagy bajban van” – folytatta Orbán Viktor –, „és ha becsukjuk a szemünket, az nem változtat a tényeken. Európán csúszd hullám söpör végig. Az a kérdés, hogy mi magyarok képesek vagyunk-e ettől a csúszd hullámtól megmenteni magunkat. Ha nem fizetjük vissza az ország államadósságát, akkor holtunk napjáig másoknak fogunk dolgozni.” Kezdjük töprengésfüzérünket először talán a gyarmat fogalmával. Bár mindnyájan úgy véljük, hogy természetesen tökéletesen tisztában vagyunk a gyarmat és gyarmatosítás szavak értelmével, azonban ez koránt sem biztos, hogy így van.

Az elmúlt évszázadok során ugyanis a gyarmatosítás fogalmához a többé-kevésbé nyílt birodalmi alávetés képei kapcsolódtak, pedig a gyarmatosítás lényege nem feltétlenül jelenik meg ilyesfajta alávetésben. A gyarmatosítás lényege első sorban inkább az, hogy olyan globális „munkamegosztási” rendszer jön létre, ahol a nyertesek és vesztesek világa nagyjából mindig ugyanabból a körből kerül ki. És mivel senki sem szeret folyamatosan vesztes lenni, a lázadó alávetettek féken tartásához van szükség az erőszak valamilyen formájára. A gyarmatosításra jó példa a konkvisztádorok kora, amikor néhány európai ország példátlan brutalitással egyszerűen kifosztotta az alávetett világot, tekintet nélkül tettének következményeire. Az első egy-két évszázad során egész civilizációk semmisültek meg a hódítók kegyetlenkedése miatt. Ez az az időszak, amikor – egy elemző megfogalmazása szerint – a Nyugat bulldózerrel járt almát szedni. A második szakaszban, főként India és Kína alávetése idején jelent meg a függés új eszközeként a kereskedelmi és földbérleti szerződések rendszere. A Nyugat itt mint a világkereskedelem „szabadságának” elszánt híve jelent meg. És amikor az alávetni szándékozott országok ráésméltek a számukra elnyert szerződések pusztító következményeire, és tiltakoztak volna, akkor itt is megjelent a katonai kényszerítő erő. Ugye ismerős? A harmadik szakaszban a Nyugat már egész adminisztrációs rendszerét kiépítette az alávetett helyi társadalmakban, kiegyezett a helyi kollaboráns elittel, és arra törekedett, hogy az általa alkalmazott erőszak csak ritka kivételként jelenhessen meg. És végül a 20. század második fele óta megszűnt a közvetlen gyarmati alávetés, a katonai erő alkalmazására már csak elvétve kerül sor. Ám a globális

„szép új világ” erőforrás-áramlási rendszere továbbra is pontosan ugyanúgy működik, mint eddig. Csak most már nem katonai erővel kikényszerített kifosztás zajlik, hanem a kamat- és profitszivattyúk sokkal elegánsabb, de sokkal veszélyesebb rendszere működik. „Ha nem fizetjük vissza az ország államadósságát, akkor holtunk napjáig másoknak fogunk dolgozni” – mondta már idézett beszédében a miniszterelnök. Aligha véletlen, hogy Orbán Viktor egyértelmű háborús retorikája az adósságot tekinti a legfőbb ellenfélnek, bár kicsit pontosítani kellene ezt a szóhasználatot. Az államadósság ugyanis nem maga az ellenfél ebben a háborúban, hanem a fegyver! Az ellenfél a globális pénzhatalmi rendszer, amelynek már a létét sem szabad feltételeznie annak, akinek kedves az élete, hisz mint tudjuk, ez pusztá fantazmagória és összeesküvés-elmélet. És ez az ellenfél forgatja ellenünk végzetes sikerességgel az adósság fegyverét.

A másik pontosításra azért lenne szükség, hogy világossá tegyük: a külső devizaadósság az elpusztításunkra használt csúcshatal, és nem általában az államadósság. Hogy mennyire így van, azt éppen maga Orbán Viktor mondja ki e beszédének már idézett első mondatában. A devizahitelek adóssága ugyan nem (nemzet)államadósság, megsegítésük mégis nemzeti ügy! A lassan negyven éve lezajlott tudatos külső eladásunk stratégiai célja ugyanis pontosan az volt a miniszterelnök szerint is, hogy „holtunk napjáig másoknak dolgozzunk”. Avatott kezek akkor végtelenített pénzszivattyút szereltek ránk, amely eleve lehetetlenné teszi, hogy olyan belső társadalmi-gazdasági célt alkothassunk, amelynek hozadéka hosszú távon meghaladja a hitelért fizetendő kamatot. Azért, hogy soha ne lehessen visszafizetni. Bármilyen fájdalmas is belátni, a foglalkoztatás növelése és a gazdasági növekedés gyorsítása nem tud ezen segíteni. Azért nem, mert ezekhez is forrás kellene, és ezeket a forrásokat ugyanez a világot igazgató globális pénzhatalmi rendszer méri ki számunkra is, így aztán, ha volna is mire gyarapodni, annak hasznát kizárólag ez a gépezet fölözné le, és ezzel a kör bezárul. A magyar társadalom saját erőforrásaiból pedig azért nem lehet visszafizetni a külső adósságot, mert ez a magyar társadalom fizikai megsemmisülésével volna egyenlő, hisz az egész lakossági vagyon összesen sincs akkora, mint a külső devizaadósságunk. Akárhogyan is kerülgetjük tehát, a legkényesebb kérdés mégiscsak az, hogy a gyarmati függést folyamatosan újratermelő globális szuperstruktúra elleni háború áldozatait, kockázatait és mellékhatásait képes lesz-e elviselni a magyar társadalom.

Bogár László, magyarhirlap.hu

Ajánló
